

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 75.

Fjerde Session.

25de Møde.

Mandagen d. 22. November.

(fort.)

Indenrigsministeren (fortsat): Derimod skal jeg for mit Vedkommende ikke erklære mig imod det Forslag, som er stillet af Udvalgets Mindretal, Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Notwit). Det er sagt af Ordføreren, at dette Forslag ikke betyder Noget; jeg skulde dog mene, at det betyder Noget, naar det fremsættes som en almindelig Regel, at alle Erklæringer skulle afleveres uforseglede til Vedkommende, og at der derefter kan erhverves yderligere Oplysninger, men at det maa berøve paa den højeste Autoritet og navnlig paa vedkommende Ministerium, om der, naar Dyrigheden dog senere modsætter sig Andragendet, er Anledning til at gaae videre i at forhandle med Andrageren. Naar det fremsættes som Regel, at Erklæring skal meddeles, saa kan jeg ikke antage, at Dyrigheden, fordi den har den Magt at forbigaae at tilstille Vedkommende Erklæringen, naar den finder det betænkeligt eller upassende, derfor skulde misbruge denne Magt, ligesom det jo ogsaa er aabenbart, at den Anskuelse hos Dyrigheden, at det er betænkeligt eller upassende, ligefrem kommer ind under de højere Autoriteter og navnlig Ministeriets Vedkommelse, og at dersom en Dyrighed uden rimelig Grund jaaledes har unddraget Vedkommende at komme til Kundskab om Erklæringen, denne Dyrighed da vil blive tilholdt at opfylde sin Pligt. Jeg troer ikke, at man kan eller vil antage, at Ministeriet skulde være tilbøieligt til en utilbørlig Hemmelighedsfuldhed, idetmindste troer jeg, at Ministeriet bestandig har meddeelt begærte Oplysninger, med

mindre der har været blifvellig retfærdiggjørende Grunde til ikke at gjøre det.

Ballentin: Da den høitærede Formand har taget den Bestemmelse med Hensyn til Afstemningen, at det Underændringsforslag, der er stillet til mit Ændringsforslag, først skal komme under Afstemning, og derpaa det af mig stillede Ændringsforslag, og da den meget ærede Ordfører saavel som den høitærede Indenrigsminister allerede have fundet sig foranledigede til at gaae ind paa dette mit Ændringsforslag, kan det, skøndt jeg allerede ved den 1ste Behandling har antydet det Standpunkt, hvorfra jeg maa betragte denne Sag, maassée nu være fornødent for mig at udbede mig det ærede Things Dmærksomhed for mine Mødemærkninger. Jeg er endnu ikke kommen bort fra den Overbeviisning, at det maa findes tilraadeligt, at der gives Andragerne Leilighed til at blive bekendte med de over deres Andragender afgivne Erklæringer; thi jeg synes, det er heelt naturligt, at en Mand, hvad enten hans Sag bliver afgjort ved Domstolene, eller den bliver afgjort igjennem Administrationen, faaer Leilighed til at yttre sig over, hvad der vedrører ham selv. Jeg har imidlertid ikke været blind for, at dette kunde give Anledning til mange Vidtløftigheder, og derfor har jeg troet, at det burde begrænses, idet jeg navnlig har holdt mig for Die, hvad den høitærede Justitsminister yttrede ved Sagens første Behandling, at der her aabnede sig en Udsigt til en langvarig Skrifverel. Det er netop det, jeg har søgt at begrænse ved den Redaktion, jeg har givet Lovforslaget. Hertil har vel den ærede Ordfører bemærket, at han deri saa et Indgreb i Administrationens Ret, og at Udvalgets Fleertal netop ikke kunde tiltræde min Redaktion, fordi det var Noget, som, naar blot Principet var blevet opstillet, maatte overlades til